

Arrest

nr. 232 597 van 13 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 september 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt en houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Deze aanvraag is ongegrond verklaard op 12 augustus 2010.

Op 10 september 2010 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 5 juli 2012 ongegrond verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 102 890 van 15 mei 2013 het beroep verwerpt.

Op 26 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 23 februari 2011.

Op 29 maart 2011 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard op 26 april 2011 en verzoeker wordt in het bezit gesteld van een immatriculatieattest. Op 28 november 2013 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 144 147 van 27 april 2015 de beslissing vernietigt. Op 22 juni 2015 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Tegen beide beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 158 818 van 17 december 2015 het beroep verwerpt.

Op 29 september 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 15 mei 2017 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 januari 2016 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 28 oktober 2016 beslist de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk te verklaren en verzoeker wordt in het bezit gesteld van een immatriculatieattest. Op 13 april 2017 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 192 442 van 25 september 2017 het beroep verwerpt.

Op 2 november 2017 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 8 januari 2018 beslist de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen beide beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 203 510 van 4 mei 2018 het beroep verwerpt.

Op 23 augustus 2018 dient verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 24 september 2018 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard, samen met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 december 2018 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt door de gemachtigde op 13 september 2019 onontvankelijk verklaard en aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 september 2019. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2018 werd ingediend door:

M. M. M. A. S., (R.R.: ...)

nationaliteit: Egypte

geboren te Alexandrië op (...)1961

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier sedert 2009 ononderbroken in België verblijft. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd (per uitzondering van enkele ontvankelijke aanvragen 9ter) bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 31.08.2010, op 18.08.2015, op 11.05.2017, op 18.01.2018 en op 05.10.2018 telkenmale een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie door geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Egypte is er een Belgische ambassade gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Caïro.

Betrokkene haalt aan dat hij met een medische problematiek zou kampen en dat hij daardoor onmogelijk ver zou kunnen reizen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel medisch attest aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid zou zijn om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene legt enkel een medisch attest voor waarop staat dat betrokkene momenteel licht tot matig werk aankan en dat contact met luchtpijprikkelende stoffen vermeden dient te worden. Het feit dat zijn medicatie en therapie dient te worden verder gezet kan tevens geen buitengewone omstandigheid vormen daar betrokkene niet aantoonde dat hij zijn medicatie en therapie niet (tijdelijk) kan verderzetten in zijn land van herkomst.

Betrokkene meent verder dat hij niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die dergelijke bewering zou kunnen ondersteunen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in het land en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De bewering dat het niet evident zou zijn om binnen redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken gelet op de enorme technische problemen waar de administratie met te kampen zou hebben, alsmede de zogenaamde onwil van corrupte ambtenaren die zich zwaar zouden laten betalen om de nodige documenten af te leveren en de zogenaamde bewering dat hij minstens een jaar nodig zou hebben om aan een nieuw visum te geraken, als hij er ooit al één zal krijgen; kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorlegt.

Betrokkene verklaart dat hij angst zou hebben om terug te keren en slachtoffer te worden van discriminaties, racistische aanslagen en aanrandingen, beledigingen, bedreigingen, ... ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene angst heeft om terug te keren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar een rapport van Amnesty International en een verwijzing naar de zogenaamde actuele politieke situatie in Egypte; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit gaat over een algemene toestand in Egypte en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn.

Ook de bewering dat hij zich niet zou kunnen beroepen op bescherming van politie en/of andere overheidsdiensten kan niet weerhouden worden daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze bewering kan ondersteunen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen zou gehad hebben met justitie, dat hij over een blanco strafregister zou beschikken en dat hij geen gevaar voor de openbare orde en

veiligheid zou betekenen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene verwijst verder nog naar zijn woonst in Sint-Niklaas en zijn vrienden alhier in België. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich sinds zijn aankomst volledig geïntegreerd zou hebben, dat hij intussen behoorlijk Nederlands zou spreken en schrijven, dat hij vele contacten zou onderhouden met Belgische vrienden en burens, dat hij perfect ingeburgerd zou zijn, dat hij alhier goede contacten zou hebben, dat hij diverse steunbetuigingen zou kunnen voorleggen, dat hij gemotiveerd zou zijn om een beroep te leren, dat hij alhier sociale contacten zou hebben, dat hij taalcursussen heeft gevolgd, dat hij een fervent lezer zou zijn en dat hij een voorliefde zou hebben voor de Vlaamse cultuur en literatuur, dat hij werkbereid is, dat hij een werkbelofte kan voorleggen, dat hij een opleiding tot kok heeft gevolgd, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij zich geïntegreerd heeft, dat hij verschillende steunbetuigingen kan voorleggen, dat hij een grote burgerzin zou hebben, dat hij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigengemaakt zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer hij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken."

Op 13 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 september 2019. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: M. M. M. A. S.,

geboortedatum: (...)1961

geboorteplaats: Alexandrië

nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de overschrijding van redelijke termijn.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de bestreden beslissing pas genomen werd na een termijn van 9 maanden na de indiening van de aanvraag, zonder hiervoor een aannemelijke uitleg te geven.

Terwijl de vereiste van de redelijke termijn impliceert dat een bestuurlijke overheid voor een beslissing slechts die tijd mag nemen die nodig is om op zorgvuldige wijze met kennis van zaken te beslissen, rekening houdend met de complexiteit van de zaak en het gedrag van de bestuurde.

Zodat de bestreden beslissing de vereiste van de redelijke termijn schromelijk heeft overschreden. Verzoekende partij diende de betreffende aanvraag in op 20 december 2018.

Pas 9 maanden later, op 24 september 2019, werd verzoekende partij in kennis gesteld van de beslissing.

Teneinde te onderzoeken of in een bepaald geval de redelijke termijn werd overschreden dienen volgende aspecten te worden onderzocht:

☐ *de complexiteit van de zaak:*

De Dienst Vreemdelingenzaken besloot de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren omdat “de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

De eventuele gegrondheid van de aanvraag diende met andere woorden niet te worden nagegaan. De Dienst vreemdelingenzaken stelt hierover zelf dat “de overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld.”

Er diende met andere woorden enkel te worden nagegaan of er in casu buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verantwoorden dat verzoekende partij zijn aanvraag in België heeft ingediend.

Dit onderzoek neemt vanzelfsprekend niet veel tijd in beslag, getuige ook de summiere motivering (zie hierover infra) van amper twee en een halve pagina’s lang.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiervoor klaarblijkelijk 9 maanden nodig heeft is schromelijk overdreven en is duidelijk een schending van de redelijke termijn.

☐ *het gedrag van de bestuurde*

Verzoekende partij oordeelt dat hieromtrent weinig kan worden opgemerkt: Verzoekende partij diende naar beste vermogen een aanvraag tot regularisatie in en stelde alles binnen zijn macht in het werk om de behandeling van de betreffende aanvraag snel te doen verlopen, en stelde geenszins enige vertragsmanoeuvres.

☐ *het gedrag van het bestuur*

Het gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken was niet van die aard om de beslissing te bespoedigen: zij ondernam geen actie en berichtte verzoekende partij niet waarom dermate lange tijd geen beslissing werd getroffen. De Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook ontegensprekelijk in fout.

Het spreekt bijgevolg voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken de redelijke termijn overschreden heeft.

Het middel is gegrond.”

3.2 De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. De verzoeker toont daarenboven niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen en dat het beginsel

van de redelijke termijn zou zijn geschonden door het tijdsverloop van bijna 9 maanden. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoeker zou ontstaan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging “*door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*”, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn waarom de betrokkene de aanvraag machtiging tot verblijf niet kan indienen in zijn land van herkomst in plaats van vanuit België.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting :

Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de beslissing als volgt:

“(…) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. (...) Betrokkene haalt aan dat hij met een medische problematiek zou kampen en dat hij daardoor onmogelijk ver zou kunnen reizen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel medisch attest aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid zou zijn om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene legt enkel een medisch attest voor waarop staat dat betrokkene momenteel licht tot matig werk aankan en dat contact met luchtpijpprikkende stoffen vermeden dient te worden. Het feit dat zijn medicatie en therapie dient te worden verder gezet kan tevens geen buitengewone omstandigheid vormen daar betrokkene niet aantoonde dat hij zijn medicatie en therapie niet (tijdelijk) kan verderzetten in zijn land van herkomst. Betrokkene meent verder dat hij niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die dergelijke bewering zou kunnen ondersteunen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in het land en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. (...) Betrokkene verwijst verder nog naar zijn woonst in Sint-Niklaas en zijn vrienden alhier in België. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (...) Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. (...) Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer hij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. (...)”

De aangehaalde motieven zijn allerm minst overtuigend en ronduit gebrekkig.

A. Wat de medische problematiek betreft

Verzoekende partij voegde bij zijn aanvraag medische attestatie omtrent zijn gezondheidstoestand. Verzoekende partij lijdt aan ernstige vermoeidheid ten gevolge van het obstructief slaap apnoe syndroom. Verzoekende partij is hiervoor in therapie met CPAP in combinatie met medicatie voor astma. Thans is er sprake van bijkomende klachten van kortademigheid. Zijn voorgaande medicamenteuze behandeling met Symbicort werd bijgevolg gewijzigd naar Relvar 184/22 1 inhalatie en Ventolin. Deze behandeling dient te worden verdergezet.

Gelet op deze medische toestand van verzoekende partij is het voor hem quasi onmogelijk om ver te reizen. Lange vlieg reizen zijn uit den boze.

Dienst Vreemdelingen zaken erkent dat de medische attestatie bepaalt dat "contact met luchtpijp prikkelende stoffen dient te worden vermeden. Daarnaast vermeldt de attestatie dat verzoekende partij enkel "licht tot matig werk" mag uitoefenen.

Het is evident dat verzoekende partij in de gegeven omstandigheden absoluut niet in staat is een lange vlieg reis naar Egypte te ondergaan. Dat de attestatie niet uitdrukkelijk bepaalt dat verzoekende partij niet (tijdelijk) terug kan keren naar zijn land van herkomst kan hier niet de minste afbreuk aan doen.

B. Wat het gebrek aan banden met het land van herkomst betreft

Verzoekende partij beschikt momenteel over geen enkele plaats of familie waar hij zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag.

Een terugkeer naar Egypte zou verzoekende partij in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen.

Volgens Dienst Vreemdelingen zaken is het "onwaarschijnlijk" dat verzoekende partij geen enkele band meer zou hebben met zijn land van herkomst waar hij ruim 35 jaar zou hebben verbleven.

Volledig ten onrechte.

Verzoekende partij verblijft reeds 20 jaar in Europa. De Dienst Vreemdelingen zaken lijkt dit uit het oog te verliezen. Het is in die omstandigheden dan ook volstrekt logisch dat hij niets of niemand meer heeft om op terug te vallen in zijn land van herkomst.

Verzoekende partij heeft geen woonst, geen familie of geen vrienden meer in Egypte. Hij heeft al 20 jaar geen contact meer met personen uit zijn land van herkomst. Vanzelfsprekend kan verzoekende partij, mocht hij ze al vinden, niet plots op de stoep staan bij een kennis met de vraag of hij tijdelijk bij hen mag verblijven.

Overigens merkt Dienst Vreemdelingen zaken nogal laconiek op dat het om een "kort verblijf" zou gaan. De huidige aanvraag van verzoekende partij liep 9 maanden vooraleer Dienst Vreemdelingen zaken een beslissing nam, zij het dan nog enkel over de ontvankelijkheid. Indien ook nog eens de gegrondheid van de aanvraag dient te worden onderzocht zal de aanvraag minstens een jaar hangende zijn vooraleer er een beslissing valt. Van verzoekende partij kan toch onmogelijk verwacht worden dat hij gedurende een jaar bij kennissen, waarvan niet eens zeker is dat verzoekende partij ze nog zal vinden, zou verblijven.

C. Wat de integratie van betrokkene in België betreft

Verzoekende partij is volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zijn hele sociale leven speelt zich af in België.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9bis Vw en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Volgens Dienst Vreemdelingen zaken maakt een "tijdelijke" scheiding van verzoekende partij met zijn leven hier in België geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel uit.

Opnieuw lijkt Dienst Vreemdelingen zaken uit het oog te verliezen dat de behandeling van de aanvraag van de verzoekende partij naar alle waarschijnlijkheid meer dan een jaar zal duren. Verzoekende partij wordt aldus gedwongen om zijn leven in België voor meer dan een jaar "on hold" te zetten.

Het is in casu duidelijk dat verzoekende partij dwingen om de aanvraag in het buitenland in te dienen, en zo zijn hele opgebouwd leven in België voor minstens een jaar "on hold" te zetten, deze proportionaliteitstoets niet doorstaat.

D. Wat de financiële onmogelijkheid om terug te keren betreft

Het is voor verzoekende partij verder onmogelijk om de terugreis naar Egypte te bekostigen, om van daaruit zijn aanvraag te kunnen indienen en daarna terug naar België te keren.

Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar de kosteloze repatriëringsformule van het IOM, maar erkent zelf dat deze formule voorziet in een terugbetaling indien verzoekende partij binnen een periode van 5 jaar naar België terugkeert (wat uiteraard de bedoeling is van verzoekende partij).

Dienst Vreemdelingenzaken stelt daar bij terecht dat hier geen uitzondering op kan worden bekomen. Verzoekende partij zal dus alle reiskosten moeten terugbetalen indien zijn aanvraag gegrond wordt verklaard. Hij heeft dit geld simpelweg niet zodat het financieel niet haalbaar is zijn terugkeer te bekostigen, laat staan zijn verblijf in Egypte. Nu verzoekende partij niets of niemand heeft om op terug te vallen in Egypte (zie hierover supra) zal verzoekende partij genoodzaakt zijn om op hotel te verblijven of op straat te leven...

E. Besluit

Er is in casu geen sprake van een correcte beoordeling van de aanvraag van verzoekende partij.

De motivering van de beslissing is dus manifest gebrekkig en derhalve niet afdoende. Tevens kunnen de vermelde motieven de genomen beslissing geenszins dragen waardoor ook de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond."

3.4 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en zijn situatie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag onontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen reeds eerder gesteld werd in de eerste twee middelen, nl. dat de onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op de aanvraag van verzoekende partij op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, buiten elke redelijke termijn werd getroffen, in het bijzonder in het licht van de beperkte complexiteit van de vraag en dat de beslissing gebrekkig gemotiveerd werd.

Verzoekende partij vraagt zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissing kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissing.

Met betrekking tot de onvankelijkheid heeft verzoekende partij een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hem moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Beslissen dat iemand niet geregulariseerd wordt na een ononderbroken verblijf van 10 jaar, terwijl hij overduidelijk geïntegreerd is in België, is geenszins een beslissing die door een redelijk denkend mens zou worden genomen.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond."

3.5 Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van het beginsel van het recht van verdediging aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de overige door verzoeker aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder heeft alle door verzoeker aangebrachte gegevens op hun merites beoordeeld en kwam tot de vaststelling dat zij niet toelaten te besluiten dat verzoeker zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Hiermee heeft verweerder voldaan aan zijn motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling houdt niet in dat de verweerder nog een belangenafweging dient door te voeren *“tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9bis Vw en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.”*

Verzoeker herhaalt dat zijn medische toestand het onmogelijk maakt om ver te reizen en dat lange vliegreizen uit den boze zijn. De verwerende partij aanvaardt dit element niet als een buitengewone omstandigheid omdat verzoeker geen enkel medisch attest aanbrengt waaruit de onmogelijkheid om te reizen blijkt. Ook thans brengt verzoeker geen medisch attest bij die zijn bewering kan staven. Het stuk waarnaar verzoeker verwijst in de bijlage van zijn aanvraag betreft een medisch attest van 2 november 2018 waarin door de arts R.R. wordt verklaard dat de gezondheidstoestand van verzoeker *“momenteel licht tot matig lichamelijk werk”* toelaat en dat *“contact met luchtpijpprikkelende stoffen dient te worden vermeden”*. Dat hierin niet kan worden gelezen dat verzoeker onmogelijk kan reizen, zoals verweerder vaststelt, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. Ook het feit dat verzoeker de medicatie en therapie verder dient te zetten geen buitengewone omstandigheid vormt, is niet kennelijk onredelijk, nu verzoeker niet aantoont dat hij de behandeling niet kan verderzetten in zijn land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker zelf de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Verzoeker toont de onmogelijkheid om te reizen niet aan, aan de hand van het medisch attest van 2 november 2018 dat enkel handelt over zijn (gedeeltelijke) arbeidsgeschiktheid.

Waar verzoeker herhaalt dat hij geen woonst, geen familie of geen vrienden meer heeft in Egypte en dat hij al 20 jaar geen contact meer heeft met personen uit zijn land van herkomst, volstaat het niet om louter opnieuw de elementen die hij in zijn verblijfsaanvraag aanvoert, te herhalen om de beoordeling die op dit punt gedaan werd in de bestreden beslissing onderuit te halen. Verzoeker laat de concrete motieven dienaangaande -met name het gebrek aan bewijs dat zijn bewering kan ondersteunen en dat het onwaarschijnlijk is dat hij er geen familie, vrienden of kennissen meer heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag, vermits hij er ruim 35 jaar heeft verbleven- volledig onbesproken zodat deze overleefd blijven. Ook waar verzoeker meent dat van hem niet kan worden verwacht bij kennissen gedurende een jaar te verblijven, toont hij niet *in concreto* aan dat verweerder ten onrechte oordeelde dat dit gegeven, met name het gebrek aan banden met Egypte, niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoeker wijst op zijn integratie en dat zijn hele sociale leven zich afspeelt in België, wijst de Raad erop dat de beoordeling van verweerder dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen*

verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 8 januari 2015, nr. 11.008 (c); RvS 17 november 2016, nr. 12.210 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom omtrent de elementen van integratie in zijn geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Het louter herhalen dat hij alhier een zeker sociaal welzijn heeft opgebouwd, volstaat niet. Waar verzoeker meent dat een 'tijdelijke' terugkeer zijn leven in België 'on hold' zet, wijst de Raad erop dat niet kan worden ingezien op welke wijze een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag te initiëren zou inhouden dat zijn sociaal leven en netwerk in België 'on hold' worden gezet. Nergens in de bestreden beslissing wordt verder aangegeven dat verzoeker niet geregulariseerd kan worden, niettegenstaande zijn langdurig verblijf en integratie. De bestreden beslissing spreekt zich enkel uit aangaande het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat de verblijfsaanvraag vanuit België kan worden ingediend, doch doet geen uitspraak aangaande de eventuele elementen die een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden rechtvaardigen, wat de gegrondheid van de zaak betreft. De Raad kan enkel opmerken dat verzoeker geenszins concreet aantoonde waarom het voor hem omwille van de argumenten inzake langdurig verblijf en integratie zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst in te dienen. De loutere overtuiging van verzoeker dat het 'on hold' zetten van zijn sociale leven in België niet in verhouding staat tot het beoogde doel en gevolgen van de bestreden beslissing, volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat verweerder ten onrechte zou hebben gesteld dat de aangevoerde elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ten slotte herhaalt verzoeker dat een terugkeer naar België financieel niet haalbaar is, evenmin als een verblijf in Egypte. De Raad merkt op dat het motief in verband met de eventuele kosten niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, niet kennelijk onredelijk is nu verzoeker zelf met het medisch attest van 2 november 2018 heeft aangetoond dat hij in staat is licht tot matig lichamelijk werk te verrichten.

De verweerder hield rekening met alle elementen die in de aanvraag werden ingeroepen en kon rechtsgeldig concluderen dat deze *"geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland"* waardoor hij de aanvraag op goede gronden onontvankelijk kon verklaren.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een motiveringsgebrek of van een schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3.6 Verzoeker voert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij verplicht naar Egypte terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij aldaar met zekerheid zal worden onderworpen onmenselijke of vernederende behandelingen aangezien verzoekende partij met een medische problematiek kampt die het hem onmogelijk maakt verre reizen te maken.

Terwijl artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan folteringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, die zelf de vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt. Zie in die zin EHRM, Soering tegen Verenigd Koninkrijk, 7.7.1989, serie A, nr. 161

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting

Verzoekende partij verwijst naar wat supra reeds werd uiteengezet onder het tweede middel betreffende de aangevochten beslissing.

Verzoekende partij voegde bij zijn aanvraag medische attestatie omtrent zijn gezondheidstoestand. Verzoekende partij lijdt aan ernstige vermoeidheid ten gevolge van het obstructief slaap apnoe syndroom. Verzoekende partij is hiervoor in therapie met CPAP in combinatie met medicatie voor astma. Thans is er sprake van bijkomende klachten van kortademigheid. Zijn voorgaande medicamenteuze behandeling met Symbicort werd bijgevolg gewijzigd naar Relvar 184/22 1 inhalatie en Ventolin. Deze behandeling dient te worden verdergezet.

Gelet op deze medische toestand van verzoekende partij is het voor hem quasi onmogelijk om ver te reizen. Lange vlieguren zijn uit den boze.

Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat de medische attestatie bepaalt dat "contact met luchtpijpprikkende stoffen dient te worden vermeden. Daarnaast vermeldt de attestatie dat verzoekende partij enkel "licht tot matig werk" mag uitoefenen.

Het is evident dat verzoekende partij in de gegeven omstandigheden absoluut niet in staat is een lange vliegreis naar Egypte te ondergaan. Dat de attestatie niet uitdrukkelijk bepaalt dat verzoekende partij niet (tijdelijk) terug kan keren naar zijn land van herkomst kan hier niet de minste afbreuk aan doen. Daarnaast is het voor verzoekende partij onmogelijk om de terugreis naar Egypte te bekostigen, om van daaruit zijn aanvraag te kunnen indienen en daarna terug naar België te keren.

Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar de kosteloze repatriëringsformule van het IOM, maar erkent zelf dat deze formule voorziet in een terugbetaling indien verzoekende partij binnen een periode van 5 jaar naar België terugkeert (wat uiteraard de bedoeling is van verzoekende partij).

Dienst Vreemdelingenzaken stelt daar bij terecht dat hier geen uitzondering op kan worden bekomen. Verzoekende partij zal dus alle reiskosten moeten terugbetalen indien zijn aanvraag gegrond wordt verklaard. Hij heeft dit geld simpelweg niet zodat het financieel niet haalbaar is zijn terugkeer te bekostigen, laat staan zijn verblijf in Egypte. Nu verzoekende partij niets of niemand heeft om op terug te vallen in Egypte (zie hierover supra) zal verzoekende partij genoodzaakt zijn om op hotel te verblijven of op straat te leven...

3. BESLUIT

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen.

De Dienst Vreemdelingenzaken besloot overduidelijk ten onrechte tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekende partij tot verblijf op grond van artikel 9bis Vr.W., met bevel om het grondgebied te verlaten. De motieven die door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de kwestieuze beslissing werden opgesomd kunnen absoluut niet worden weerhouden ter staving van diezelfde beslissing."

3.7 De tweede bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. *In casu* betwist verzoeker niet dat hij niet in het bezit is van een geldig visum.

Evenwel dient opgemerkt te worden dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, mag niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV (AV) 19 december 2013, nr. 116 003). Ook in deze gevallen kan een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verzoeker betoogt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden omdat hij omwille van zijn medische problematiek niet in staat is om verre reizen te maken en het voor hem onmogelijk is om een lange vliegreis te maken. Daarnaast stelt hij dat een terugkeer naar België financieel niet haalbaar is, laat staan dat hij zijn verblijf in Egypte kan bekostigen.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Ter staving van zijn onmogelijkheid om verre reizen te maken verwijst verzoeker naar een medisch attest van 2 november 2018. Hierin kan evenwel niet worden gelezen dat verzoeker onmogelijk een verre vliegreis kan maken. Waar de arts in het attest verklaart dat verzoeker medicatie neemt, toont verzoeker niet aan dat hij deze behandeling niet kan verder zetten in Egypte. Evenmin toont verzoeker aan dat hij een terugkeer of het verblijf in Egypte niet kan bekostigen, te meer nu uit het attest blijkt dat verzoeker in staat is om licht tot matig lichamelijk werk te verrichten. Verzoeker laat dus na aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Egypte zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling.

Uit de bespreking hierboven blijkt dat er geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont bijgevolg evenmin een schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Het enige middel met betrekking tot de tweede bestreden beslissing is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN